

РЕШЕНИЕ

№ 2080

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **822** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Славей Н. Л., като управител на [фирма], срещу Решение от 15.12.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 13302/2020 г., с което е потвърден Електронен фиш /ЕФ/, серия К, № 2924661 на СДВР, с който на касатора като управител на [фирма] – собственик на лек автомобил „Н. К.” с рег. [рег.номер на МПС] , на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С жалбата се навеждат оплаквания за неправилност и необоснованост на оспорваното съдебно решение поради допуснати процесуални нарушения при установяване на административното нарушение, които опорочават крайния акт, с който е санкционирано лицето – ЕФ. Твърди се, че не са спазени изискванията на чл. 7 от Наредба № 8121з-532, които представляват условия за законосъобразност на процедурата по издаване на ЕФ и нарушаването им не може да бъде преодоляно при съдебното обжалване на акта. Иска се отмяната на съдебното решение и постановяване на ново, с което да бъде отменен атакувания ЕФ. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът не изпраща представител.

Прокурорът от СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени доказателства. Установил е, че на 31.07.2019 г. около 10:10 ч. в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], е установено и заснето с автоматизирано техническо средство TFR1-M, № 560 нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в превишение на максимално допустимата скорост на движение в населено място, извършено с лек автомобил „Н. К.” с рег. [рег.номер на МПС] , движещо се със скорост от 82 км/ч. при разрешена скорост от 50 км/ч. за населено място.

За това нарушение е издаден процесният електронния фиш въз основа на клип № 7289 и справка от ЦБД за собственост на заснетото МПС, при която е установено, че същото се притежава от [фирма]. Управител на дружеството е касаторът Славей Н. Л..

За да потвърди ЕФ, въззивният съд е приел, че системата за контрол, с която е установено процесното нарушение, отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и използването ѝ в случая за установяване на нарушението е в съответствие с приетото с ТР № 1/26.02.2014 г. Наред с това тази система е от одобрен тип и е преминала периодичен контрол за техническа изправност. От обективна страна е прието в тази връзка, че е безспорно доказано, че процесният лек автомобил се е движел в рамките на населеното място /съгласно дефиницията на § 6, т. 49 от ЗДвП/ с 82 км/ч, тоест над ограничението от 50 км/ч. Отчетно е и обстоятелството, че управителят на дружеството – собственик на МПС-то, който е административнонаказателно отговорен на основание чл. 188, ал. 2 от ЗДвП, не е представил декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

Така постановеното решение е правилно.

По делото е безспорно, а и се установява от представените писмени доказателства – Протокол за използване на автоматизирано техническо средство от 31.07.2019 г. и схема на пътния участък, в който е установено нарушението, че същото е заснето в рамките на населено място – [населено място]. Въз основа на представени доказателства за техническата годност на автоматизираното техническо средство TFR1-M, № 560 се установява, че същото представлява такова от одобрен тип /Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, валидно от 24.02.2010 г. до 24.02.2020 г./ и е преминало периодична проверка за техническа изправност на 30.10.2018 г. /Протокол № 4-38-18/30.10.2018 г. за проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR1-M/. Следователно, безспорно се установява въз основа

на данните от посоченото техническо средство за контрол, че процесният автомобил се е движел с 85 км/ч /82 км/ч след приспадане на толеранс от 3 %/, тоест с 32 км/ч над ограничението от 50 км/ч за населено място съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С оглед на това е доказано от обективна страна визираното в ЕФ нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойност от 50 km/h в населено място.

Санкционната разпоредба на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП определя като административнонаказателно отговорно лице собственикът на превозното средство освен ако той не представи доказателства, че друго лице го е управлявало при извършване на нарушението – писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство /чл. 189, ал. 5, изр. второ от ЗДвП/. А съгласно ал. 2 на чл. 188 ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон, наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая не се оспорва от жалбоподателя, че към момента на извършване на нарушението е бил управител на дружеството – собственост на автомобила, с който същото е извършено. Безспорно е и че същият не е посочил друго лице, което е извършило нарушение, съответно не е представил декларацията по чл. чл. 189, ал. 5, изр. второ от ЗДвП и копие от СУМПС. С оглед на това установено е безспорно авторството на нарушението.

По възражението на касатора за нарушение на чл. 7 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение, следва да бъде посочено, че към датата на извършване на нарушението – 31.07.2018 г., тази разпоредба е отменена /ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018г./. Не е нарушена визираната в нея процедура, тъй като към този момент тя не е част от действащата нормативна уредба. Наред с това изменена е и разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 7 от ЗДвП - ДВ. бр.54 от 5 Ю. 2017г., като съгласно действащия към момента на нарушението текст не се изисква обозначаване на местата на контрол с автоматизирани технически средства. С това нормативната уредба е приведена в съответствие с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014г. на ВАС.

ЕФ е законосъобразен, издаден е в съответствие с материалния закон, в установената форма и при спазване на процесуалните правила. Като го е потвърдил, районният съд е постановил правилно и обосновано решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.12.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 13302/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

